

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 171.

Ottende Sæssion.

47de Møde.

Tredagen den 6te Februar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Det var Grunden til, at vi ikke kunde forandre en Indstilling, som, jeg gjentager det, vi ikke ønskede at gjøre uden Ministeriets Samstemning; Ingen mere end jeg skal erkende, at denne Discussion har været uhyggelig, og jeg vilde meget ønske, at man kunde have undgaaet den. Det var for sildigt at forandre Indstillingen, og nu siger jeg, at, efterat Sagen engang var indbragt i Thinget, stiller Forholdet sig ganske anderledes.

De Grunde, der tidligere kunne anføres for at fravige Indstillingen, vare nu bortfaldne; den var engang bleven Thingets Eiendom, og efter den stedfundne Afstemning ved 2den Behandling og Ministeriets Modstand maatte man betragte denne Sag som enhver som helst anden, hvortil vi engang havde stillet et Forslag, som vi ansaae for rigtig; efterat vi havde stillet det, maatte vi forsøgte det, saa længe vi troede der var Sandsynlighed for at sætte det igjennem. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger; jeg troer ikke at det vil være til nogen Nytte videre at gaae ind paa de almindelige Spørgsmaal, der ere reiste.

Kirke- og Underviisningsministeren: Naar den ærede Ordfører indskrænker sig saa meget, saa finder jeg mig ogsaa forpligtet til at indskrænke mig til at sige et Par Ord. Jeg vil da blot gjøre opmærksom paa, at naar man tager

Hensyn til de overordentlig mange forskellige Forslag, der deels fremkomme fra Udvalgene og deels fra Medlemmerne, og de overordentlig mange Gjenstande og Sager, som Ministeriet, navnlig i den Tid, hvori Rigsdagen er samlet, maa dele sin Opmærksomhed imellem, saa lader det sig uden Tvivl forklare, at det ganske sikkert meget ofte vil kunne finde Sted, at sliige Forslag ville kunne være omdeelte endogsaa i mange Dage, uden at være komne til flere af Ministrenes Kundskab. Jeg maa blot fastholde, at hvad jeg yttrede, og hvad ogsaa af den ærede Ordfører er indrømmet, det var, at det var Udvalget bekendt, at Ministeriet ikke, efter nøie at have overveiet Sagen, kunde gaae ind paa Forslaget. Jeg vil gjerne indrømme, at det kan have været en Overvindelse for Udvalget at lade være at indbringe det, efterat man engang i Udvalget var bleven enig derom; men det forekommer mig dog, at naar der var bleven lagt den Vægt paa Uttringerne fra Ministeriets Side, som det forekommer mig, at der var Anledning til at lægge derpaa, saa er det aabenbart, at Overvindelsen vilde have kostet det ærede Udvalg mindre; efterat den 2den Behandling havde fundet Sted, kunde det maaskee i visse Henseender være noget mere ubehageligt at lade Forslaget falde; men desto mere forekommer det mig, er det at beklage, at det er blevet bragt ind her i Thinget.

Walther: Efter hvad der er forhandlet i denne Sag, skal jeg ikke videre indlade mig paa selve Sagen, men blot motivere min Stemmegivning. Dersom jeg skulde stemme efter min personlige Tilbøjelighed, skulde jeg vistnok være gaaet med det ærede Finantsud-